
ROC JIMÉNEZ DE CISNEROS – “sense títol” (2019) Museu de Tortosa

Del 30 d'agost al 8 de setembre 2019

En solitari o en col·laboració amb Stephen Sharp (en aquest cas sota el nom d'Évol), el treball de Roc Jiménez de Cisneros (Barcelona, 1975) reivindica i recontextualitza les sonoritats i la iconografia de la música rave. Sotmesos a un procés de deconstrucció, els diversos elements que inspiren les seves creacions es reconfiguren a partir d'un procés de composició que se situa a mig camí “entre la psicodèlia i l'acadèmia”. Els resultats d'aquest treball poden prendre forma d'enregistraments sonors, d'actuacions en directe, d'instal·lacions o també d'articles i publicacions. Darrerament Jiménez de Cisneros s'ha interessat pels forats i n'ha examinat la seva topologia i ontologia a partir d'una aproximació de caràcter híbrid, realitzada des de l'àmbit de la música, la física i les noves filosofies materialistes.

Com a resultat d'aquesta investigació teòrico-pràctica sobre els forats, "Plec elàstic. Mereotopologia àcida sobre la condició del forat", celebrada a l'Ars Santa Mònica de Barcelona l'any 2017, va ser la primera exposició de l'artista. La mostra examinava la noció de forat “com a cas extrem d'una reformulació (o un problema) dels paràmetres tradicionals del que considerem material”.

En el marc d'aquella exposició Jiménez de Cisneros va realitzar un “Concert per a làser” basat en la “col·lisió entre dues entitats materials no sòlides com la llum i el so” i exemplificava de manera gairebé literal la noció de matèria vibrant proposada per Jane Bennett, per a qui “les matèries primeres, les tempestes o els metalls actuen com quasi-agents, amb les seves pròpies trajectòries, potencialitats i tendències”.

La instal·lació que l'artista presenta a l'Eufònic reprèn diversos elements d'aquell concert i posa sobre la taula la qüestió de les agències no humanes i el seu paper en el marc de la creació artística. Una vegada més, so i llum estableixen un diàleg audiovisual a partir d'una co-operació triangular entre el dispositiu sonor, el làser i el propi artista, responsable de dissenyar el circuit que fa possible el diàleg entre els altres dos elements.

A diferència del “Concert per a làser”, on les formes de llum eren el resultat d'una vibració produïda per l'acció del so sobre un petit mirall situat davant de la lent del làser, aquest nou treball delega el resultat final a un procés més o menys opac que es produeix dins del dispositiu on es generen els tres raigs de colors diferents que veiem projectats sobre la paret. Per fer servir una paraula de l'àmbit de la ciència i la computació el dispositiu làser funciona com una “black box” que respon al so generat a través d'una combinació d'oscil·ladors, donant lloc a una sèrie de figures de llum que es mouen i es transformen en perfecta i hipnòtica sincronia.

Arnau Horta